

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: A. A.
 st. přísl. X
 pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky,
 Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
 odbor cizinecké policie
 sídlem Pod Zámkem 922, Valtice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2025, č.j. KRPB-19088-65/ČJ-2025-060027-SVZ

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobou ze dne 4. 6. 2025 žalobce brojil proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 5. 2025, č. j. KRPB-19088-65/ČJ-2025-060027-SVZ (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto

rozhodnutím žalovaná rozhodla zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla následující. V první řadě žalovaná odkázala na ustanovení § 124 odst. 1, § 125 odst. 1 a § 124 odst. 3 ZPC. Shrnula rozhodné skutečnosti pro zajištění žalobce.
3. Z podkladů pro rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl ztotožněn dne 25. 1. 2025, kdy na služebně Obvodního oddělení Policie Brno-střed se prokázal belgickým občanským průkazem. Na základě lustrací v CIS, AFIS a EURODAC policie zjistila, že žalobce nemá oprávnění k pobytu. Téhož dne byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, přičemž uvedl, že je státním příslušníkem Tuniska, nikoliv belgický státní příslušník. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o uložení správního vyhoštění a byl vyslechnut. Uvedl, že je svobodný a bezdětný, bez zdravotních komplikací. Z Tuniska odcestoval dne 18. 7. 2022 do Francie. Měl cestovní pas s polským vízem. Ve Francii nelegálně pracoval. Dne 2. 1. 2025 přicestoval do ČR. Pobýval tu krátce u známých v Trutnově a v Brně. Následně byl svědkem rvačky v hudebním klubu Metro, a proto ho policie zadržela.
4. Žalovaná shrnula genezi zajištění žalobce, který byl nejprve zajištěn na základě rozhodnutí ze dne 26. 1. 2025 na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, nicméně poté si žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a proto byl zajištěn rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2025 ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany si žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, kde bylo rozhodnuto usnesením ze dne 16. 5. 2025, sp. zn. 62 Az 9/2025 o nepřiznání odkladného účinku žalobě. Po tuto dobu nebyly činěny žádné úkony směřující k ověření totožnosti žalobce. Jelikož již žalobce není žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, přistoupila žalovaná k novému zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění.
5. Žalovaná shrnula příběh žalobce a konstatovala, že žalobce svým jednáním prokazatelně splnil podmínku ve smyslu ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC, neboť v jeho případě existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce pobýval nelegálně ve Francii a následně bez cestovního dokladu překročil hranice ČR, což zjevně svědčí o tom, že nebude dodržovat své povinnosti ani do budoucna. Navíc ani neví, kde v ČR bydlí, jelikož často mění adresu svého pobytu. Z předešlého jednání žalobce je zřejmé, že existuje nebezpečí, že zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění.
6. Žalovaná shledala, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování (§ 123b ZPC), přičemž tuto úvahu podrobně popsala. Uvedla, že žalobce

nemá žádnou platnou adresu pobytu na území ČR, neboť se zdržuje na území nelegálně. Žalobce nemá dostatek finančních prostředků a také není schopen si je opatřit. V ČR nežije žádný jeho příbuzný či jiná osoba, která by jej ubytovala, případně za něho složila finanční záruku. Těmito skutečnostmi jsou vyloučeny alternativy zajištění uvedené v ustanovení § 123b odst. 1 písm. a), b), c) a d) ZPC.

7. Žalovaná dále uvedla, že za dobu několika týdnů, co pobývá v ČR, si nemohl vytvořit dostatečně intenzivní vazby. Žádné nebezpečí v zemi původu mu nehrozí. Nejsou zřejmé žádné okolnosti, pro něž by se napadené rozhodnutí stalo závažným zásahem do soukromého a rodinného života.
8. Žalovaná se dále zabývala potencialitou a reálností uskutečnění cíle zajištění, tedy správního vyhoštění. Uvedla, že ve stanovené době zajištění existuje předpoklad navrácení žalobce do Tuniska. Nebyly zjištěny skutečnosti, které by tomu měly bránit. Stanovená lhůta 60 dnů odpovídá času potřebnému k zajištění náležitostí pro realizaci vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, bude třeba ověřit jeho totožnost a zajistit náhradní cestovní doklad cestou Velvyslanectví Tuniské republiky. Poté je třeba doručit tyto listiny příslušnému orgánu v Tunisku cestou diplomatické pošty. Doba potřebná k realizaci tohoto procesu je cca 10 týdnů s přihlédnutím k pravdivosti informací poskytnutých cizincem. K zabezpečení přepravních dokladů, kam spadá i souhlas letecké společnosti a zajištění eskorty, je třeba min. 3 týdnů. Poté je zapotřebí vyjednat s Tuniskem vstupní formalities pro zpětné přijetí a eskortující policisty. Na to je zapotřebí v případě tuniských orgánů alespoň 4 týdnů.

III. Žaloba

9. V žalobě ze dne 4. 6. 2025 uvedl žalobce následující žalobní body. Předně namítl, že zajištění je nezákonné, a to z následujících důvodů.
10. Protiprávní jednání žalobce nedosahovalo takové intenzity, která by odůvodňovala nezbytnost jeho zajištění. Žalovaná neposoudila dostatečně možnosti využití tzv. zvláštních opatření podle § 123b ZPC. Tvrzení žalované, že existuje nebezpečí zmaření či ztěžování výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ze strany žalobce, je nedostatečné. Odkázal přitom na názor rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č.j. 5 Azs 20/2016 – 38. Tento názor lze podle žalobce užít per analogiam na zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC.
11. Podle žalobce měla žalovaná zejm. představit konkrétní skutkové okolnosti případu žalobce a výslovně a logicky vysvětlit, ze kterých skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně. Žalovaná argumentovala pouze neoprávněným pobytem na území členských států, přičemž žalobce se tam nedopustil žádné trestné činnosti. Pouze na základě neoprávněného pobytu však nelze vyloučit uložení zvláštních opatření (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 Azs 294/2016-18).

12. Žalobce má za to, že žalovaná rozhodla svévolně a v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Žalobce nemůže mít někde nahlášený pobyt, protože nemá v ČR pobytové oprávnění. I kdyby soud shledal napadené rozhodnutí jako bezvadné, žalobce napadá i délku doby zajištění (60 dnů). Doba zajištění musí být přiměřená sledovanému cíli. V napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce naplňuje důvody pro zajištění.
13. Podle žalobce žalovaná svým rozhodnutím porušila základní zásady činnosti správních orgánů, ale také čl. 8 Listiny a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech. Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a ukončení zajištění.
14. Zároveň požádal žalobce i o přiznání odkladného účinku, neboť napadené rozhodnutí způsobuje žalobci nepoměrně větší újmu.

IV. Vyjádření k žalobě

15. Ve svém vyjádření k žalobě stručně žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle jejího názoru je její posouzení situace žalobce dostatečně konkrétní a odůvodněné, a nikterak paušalizované, jak tvrdí žalobce.
16. K namítanému nevyužití tzv. zvláštních opatření žalovaná uvedla, že není pravdou, že by musela policie nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření, a teprve v případě neúspěchu cizince zajistit. Je na žalované, aby objektivně vyhodnotila situaci cizince, zda uložené opatření splní svůj účel. Tomu odpovídá dikce ustanovení § 123b odst. 3 ZPC, podle něhož je třeba zkoumat, zda uložení zvláštního opatření nebude ohrožen výkon správního vyhoštění. Zvláštní opatření musí být upřednostněno před zajištěním cizince pouze tehdy, lze-li předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti ze zvláštního opatření a ohrožen výkon správního vyhoštění.
17. Není-li tomu tak, pak nelze přistoupit k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 Azs 315/2018-25). Z uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud předně konstatuje, že ačkoliv žalobce v žalobě navrhl přiznání odkladného účinku s tím, že mu napadené rozhodnutí působí nepoměrně větší újmu, krajský soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval. Důvodem je konstantní názor judikatury krajských soudů ve věcech zajištění, že v tomto krátkém a koncentrovaném řízení rozhodovaném ve lhůtě několika málo dnů není z povahy věci místo pro zatímní řešení poměrů zajištěné osoby. Judikatura zastává tento právní názor i přesto, že zákon sám podání návrhu na odkladný účinek nevylučuje (viz k tomu blíže např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2023, č.j. 33 A 1/2023-31). Konec konců, ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti z obdobných důvodů odkladný účinek nepřiznává (srov. usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024, č.j. 5 Azs 38/2024 – 30).

19. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Napadené rozhodnutí tedy krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 1 věty první s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
20. Ze **správního spisu** vyplývá, že po prvotním zadržení žalobce dne 25. 1. 2025 policie prováděla lustrace v různých informačních systémech. Žalobce při svém zadržení předložil fotografii belgického občanského průkazu č. 116-28001309-07, jehož kopie je ve spisu založena. Z přípisu Policejního prezidia ČR ve věci ověření totožnosti žalobce u belgických orgánů, že osoba žalobce národními databázemi neprochází a ani v databázi belgického imigračního úřadu. Následně ověřovala policie též jeho tvrzení, že pobývá ve Francii na jím udané adrese. V této věci opět Policejní prezidium zjistilo od Interpolu Paříž, že ani tam neprochází informačními systémy. Policie prověřovala jeho pobyt také v Polsku, neboť zjistila, že tam žalobce žádal o vízum dne 8. 7. 2022.
21. Dne 26. 1. 2025 bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl s ním proveden výslech, kde potvrdil svou totožnost i státní příslušnost Tuniska. Jeho cestovní pas zůstal ve Francii, kde pobýval od července 2022 až do svého odjezdu do ČR v lednu 2025. Uvedl dále jména členů své rodiny v Tunisku. Do ČR přijel, aby navštívil své známé. Adresu svého pobytu nesdělil s tím, že ji nezná. Uvedl, že nemá žádný movitý či nemovitý majetek, příbuzné má ve Francii. V návratu do Tuniska mu nic nebrání, odešel kvůli problémům s rodiči ohledně studia. Ohledně úhrady pokuty a nákladů řízení sdělil, že je zaplatí až bude mít peníze. Následně bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC s délkou zákazu vstupu na území ČR v délce 3 let. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 8. 4. 2025. Zároveň byl téhož dne zajištěn rozhodnutím žalované za účelem správního vyhoštění na 60 dnů, tedy do dne 25. 3. 2025. Dle seznamu věcí zadržených při osobní prohlídce měl u sebe platební kartu a malou hotovost ve výši 579 Kč. Jelikož žalobce podal dne 27. 1. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany, musel být přezajištěn v režimu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 20. 5. 2025 řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno, proti čemuž brojil žalobce u Krajského soudu v Ostravě žalobou. V tomto řízení mu nebyl přiznán usnesením ze dne 16. 5. 2025 odkladný účinek, a proto od tohoto okamžiku přestal být žadatelem o mezinárodní ochrany. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*. Z něho je nutno z dovozovat, že správní soud má povinnost při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince *přiblížit* i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné

- žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního) a správní soud má povinnost identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č.j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobce.
24. V první řadě krajský soud v první řadě shledal, že rozhodnutí žalované je srozumitelné a je dostatečným způsobem přezkoumatelně odůvodněno vzhledem ke skutkovým okolnostem případu, takže nelze v žádném případě hovořit o jeho nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a to jak z hlediska důvodu zajištění, tak i jeho reálnosti uskutečnění vyhoštění žalobce, přiměřenosti tohoto opatření, jakož i z hlediska doby zajištění.
25. Krajský soud vycházel z platné a účinné právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců (dále také „ZPC“). Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud *„je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.“*
26. Krajský soud shledal, že podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění žalobce byly naplněny. Žalobci bylo uděleno pravomocně správní vyhoštění, načež poté požádal o mezinárodní ochranu a přezkum negativního rozhodnutí soudem. Po tuto dobu nemohly probíhat úkony směřující k realizaci správního vyhoštění žalobce (viz k tomu závěry NSS v rozsudku ze dne 5 Azs 50/2021-45 navazující na rozsudek SDEU ve věci ze dne 9. 11. 2023, ve věci *CD proti Ministerstvu vnitra České republiky*, C-257/22). Napadené rozhodnutí bylo vydáno až poté, co žalobce ztratil status žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Jak vyplývá ze správního spisu, podmínky pro zajištění žalobce trvaly, neboť jeho totožnost nebyla ověřena předložením platného cestovního či jiného dokladu. Žalobce sice žalované potvrdil ve vazbě na zjištění podání žádosti o polské vízum, ale to nemůže být z pohledu účelu správního vyhoštění bráno jako dostatečné ověření totožnosti. Ve věci jeho správního vyhoštění tedy musí žalovaná provést kroky vedoucí k ověření tvrzené totožnosti a následně kroky k vyřízení formalit spojených s transferem cizince do Tuniska. K datu vydání napadeného rozhodnutí tedy nepochybně byly dány důvody pro zajištění žalobce.

V.A Zvláštní opatření za účelem vycestování

27. Podle ustanovení § 123b odst. 1 ZPC platí, že zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je *a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále*

jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Podle ustanovení § 123b odst. 5 ZPC platí, že policie zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o nezletilého cizince bez doprovodu nebo o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.

28. Zajištění cizince je obecně institutem ovládaným principem nezbytnosti a principem proporcionality. Zásah do osobní svobody cizince tedy musí být z hlediska zájmů chráněných zákonem o pobytu cizinců nezbytný a přiměřený situaci, v níž se cizinec nachází, jakož i účelu, za nímž je cizinec zajištěn. Smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nepochybně nutnost implementace čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (tzv. návratová směrnice). Dle citovaného ustanovení „nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje. Jakékoliv zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění.“
29. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že správní orgány musí při rozhodování o zajištění sledovat účel, pro který bylo omezení osobní svobody v podobě zajištění cizinců přijato; tím je především realizace vycestování cizince, resp. zabránění maření výkonu správního vyhoštění. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při rozhodování o zajištění cizince zvážily, zda je výkon správního vyhoštění alespoň potenciálně možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, publikovaný pod č. 1850/2009 Sb. NSS, www.nssoud.cz).
30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž odkazoval i žalobce, dále jednoznačně vyplývá, že správní orgán při rozhodování o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěje-li k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců (a cíle návratové směrnice) nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince za účelem správního vyhoštění (obdobně srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2011, č. j. 9 A 59/2011 - 18, dostupný na www.nssoud.cz).
31. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 41 „[j]e povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto

- povinností ze strany cizince*). To žalovaná dostatečně zohlednila i v napadeném rozhodnutí odůvodnila. Dále z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2020, čj. 8 Azs 328/2019-25, vyplývá, že „[s] ohledem na povahu řízení o zajištění cizince (§ 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) nelze správnímu orgánu vytýkat, že nezjistil veškeré skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života cizince i možnosti uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, pokud na ně cizinec sám neupozorní a takové skutečnosti nevyplývají ani z aktuálních dostupných podkladů, které jsou správnímu orgánu známy z úřední činnosti.“
32. K námitce nedostatečného posouzení možnosti uložení alternativních (mírnějších) opatření – tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování – krajský soud uvádí, že žalovaná se jimi dostatečně a také jednotlivě zabývala v kontextu zjištěného skutkového stavu i ustálené judikatury správních soudů. Žalobce při svém výsledku ani při jiném ve správním spisu dokumentovaném úkonu žádné z alternativních opatření nenavrhoval. Pokud se týká namítané alternativy spočívající v uložení zvláštního opatření povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, žalovaná vycházela z toho, že žalobce několik měsíců svého nelegálního pobytu na území ČR nehlásil cizinecké policii místo svého pobytu. To sice neznamená, že by toto opatření nebylo aplikovatelné, ale vrhá to na žalobce zásadní pochyby, že by takové opatření nyní dodržoval. Navíc jeho nelegálnímu pobytu na území ČR předcházela po vypršení polského víza nelegální pobyt na území Francie (dokonce nelegální zaměstnání).
33. Krajský soud nepřehlédl, že žalobce se snažil zmást žalovanou předložením elektronické verze (fotografie) neexistujícího dokladu – belgické ID karty, ačkoliv se posléze prokázalo a potvrdilo jeho přiznáním, že nemá belgickou státní příslušnost. To svědčí – pokud o ničem jiném – o zvláštním neúctě k dodržování právního řádu členských států EU i Unie jako takové. Rozhodně nejde o „pouhý“ ilegální pobyt v důsledku nevědomosti či potřeby zorientování se v novém prostředí po odchodu z vlasti. Krajský soud poukazuje na to, že žalovaná zcela správně akcentovala pobytovou minulost žalobce i jeho dlouhodobé nelegální fungování v schengenském prostoru. Žalobce mimo to nebyl schopen ani udat adresu svého faktického pobytu v Brně, ačkoliv na ni byl opakovaně dotázán, neuvedl ani adresy svých známých, za nimiž měl do ČR přijet.
34. Z výše uvedených důvodů podle hlubokého přesvědčení krajského soudu zcela odpadají jako nevhodné a neúčelné možnosti zvláštních opatření a), c) a d) ve smyslu citovaného ustanovení § 123b odst. 1 ZPC.
35. Co se týká finanční záruky, z provedené osobní prohlídky vyplývá, že žalobce měl u sebe jen malou finanční hotovost na to, aby mohl finanční záruku složit. Zároveň z jeho slov také vyplývá, že v ČR nemá žádné osobní vazby, nepočítaje v to známé v Brně a v Trutnově, o nichž se pouze zmínil. Vazby žalobce na území EU (Francie), které vyplývají z jeho tvrzení, nemohou jeho nynější situaci na území ČR bezprostředně řešit. Krajský soud k tomu navíc dodává, že vzhledem k doposud neověřené totožnosti žalobce nelze mít ani tato tvrzení za dostatečně prokázaná. I z dalších odpovědí při výsledku k možnosti úhrady uložené pokuty a náhrady nákladů

bylo jednoznačně patrné, že žalobce dostatečnými prostředky nedisponuje. Kromě toho, návrh na složení finanční záruky by měl vzejít z aktivity žalobce (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, č. 1 Azs 94/2017-26).

36. Souhrnným způsobem krajský soud uvádí, že byly naplněny podmínky § 123b odst. 5 ZPC, a tudíž žalovaná nemohla využít tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince namísto jeho zajištění, neboť by to se vši pravděpodobností zmařilo či ztížilo vycestování žalobce dle pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění (viz obdobně rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 Azs 315/2018-25).

V.B Doba zajištění

37. Krajský soud v první řadě konstatuje, že ani ze zákona, ani z návratové směrnice nelze dovodit, v jakém intervalu se má pohybovat správní úvaha zajišťujícího orgánu stran určení přiměřené doby zajištění za účelem vyhoštění. Konkrétní maximální délku zajištění nestanoví ani judikatura Evropského soudu pro lidská práva k čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Přiměřenost stanovené doby zajištění je vždy třeba zkoumat s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu. Maximální doby zajištění cizince upravuje na vnitrostátní úrovni ustanovení § 125 ZPC. Otázkou tedy je, zda v předmětné věci byla délka doby prodloužení zajištění stanovená nejen zákonná, ale i přiměřená okolnostem případu. Žalovaná může potřebnou dobu odhadnout, ale pak je třeba, aby byla doba zajištění spíše kratší a umožňovala častější přezkum v případě iniciativy žalobce (srov. obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32).
38. Krajský soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, přístupný na www.nssoud.cz. Podle něj je nutné uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem.*“
39. V první řadě soud uvádí, že věc nahlížel optikou citované judikatury, ale také optikou již provedených úkonů žalované směřujících k dosažení cíle, tedy realizace správního vyhoštění žalobce. Jelikož ověření totožnosti je *conditio sine qua non* pro vystavení cestovního dokladu, lze usuzovat, že odhadnout průběh dalších úkonů od nejistého okamžiku zjištění totožnosti, které zahrnují vystavení cestovního dokladu, zajištění letenky, policejní eskorty atd. nelze přesně předvídat.
40. Krajský soud má za to, že odhad žalované týkající se navazujících kroků ohledně zajištění realizace vycestování žalobce (které žalovaná odpovídajícím způsobem popsala), odpovídají obvyklému běhu těchto procedur (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 3. 2022, č. j. 33 A 13/2022-26). Vzhledem k tomu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí ještě nebyla v důsledku nedostatečné součinnosti žalobce a skutečnosti, že svůj cestovní doklad nechal ve Francii, totožnost

žalobce ověřena, nebylo možno očekávat, že by správní vyhoštění žalobce zpět do země původu mohlo být realizováno zásadně dříve. Dále lze dodat, že žalovaná se řídila principem *in dubio mitius* (resp. *in dubio pro libertate*), tedy v tomto případě v pochybnostech ve prospěch kratšího zajištění. Její odůvodnění nezbytných kroků směřujících k realizaci vyhoštění žalobce totiž vyznívá až na dobu 17 týdnů (deset týdnů na komunikaci s velvyslanectvím ohledně ověření totožnosti žalobce, zajištění dokladů na tři týdny a konečně zařízení vstupních formalit pro žalobce a eskortu policistů čtyři týdny), zatímco žalovaná sáhla k zajištění žalobce pouze na dobu 60 dnů (tzn. cca 8 týdnů). Takový postup považuje krajský soud za zcela souladný s principy nezbytnosti, subsidiarity a přiměřenosti zajištění cizince jako opatření omezující jeho osobní svobodu z důvodu veřejného zájmu.

41. Krajský soud tedy shrnuje, že žalovaná stanovila délku doby zajištění v souladu se zákonem na základě úvahy, která je zcela přezkoumatelná ve světle kontextu skutkových okolností zřejmých ze správního spisu a není zcela zjevně nepřiměřená (srov. kupř. rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 33 A 38/2021, obdobně též rozsudek ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 39/2021). Krajský soud již dříve opakovaně dovodil, že za obdobných okolností v případě prvotního zajištění je doba okolo 60 dnů ještě akceptovatelná a únosná. Tento pohled lze přiměřeně uplatnit i v předmetné věci, a to vzhledem k tomu, že prvotní zajištění žalobce po jeho zadržení trvalo pouze pár dnů, přičemž poté byl zajištěn v režimu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Tuto dobu nelze do celkové doby zajištění dle ZPC započítávat (§ 125 odst. 5 ZPC).

VI. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu pro nedůvodnost zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
43. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, protože jí soud žádnou náhradu nákladů nepřiznal (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. června 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce